SVOBODA **СВОБОДА**
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 23. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 4, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го ЛЮТОГО 1993. Ч. 23. РІК C.

СТВОРЮЮТЬ АНТИІМПЕРСЬКИЙ АНТИКОМУНІСТИЧНИЙ ФРОНТ

Київ (УНІАР). — Тут 28-го січня відбулася пресова конференція організаційного комітету Антиімперського Антикомуністичного Фронту (ААФ), створеного з ініціятиви УРП.

В преміщенні товариства „Україна", на вул. Золотоворотській 6, в цей день зібралися лідери національно-демократичних партій і громадських організацій республіки, створили організаційний комітет ААФ, виробили декларацію про створення ААФ, проєкт розпорядку його діяльности. За основу взято документи вже раніше створеного ААФ Київщини.

У створенні ААФ України взяли участь представники: Конгресу Національно-Демократичних Сил України, Михайло Горинь; УРП, Олег Павлишин, Богдан Тернопільський, Олесь Шевченко; ДемПУ, Володимир Яворівський, Дмитро Павличко, Юрій Бадзьо; Товариства „Україна", Іван Драч; Народного Руху України, Вячеслав Чорновіл, Олександер Лавринович, Валерій Івасюк; „Нової України", С. Погорєлов; Української Християнсько-Демократичної партії, Гаврилов; Української Національної Самооборони, Дмитро Корчинський; Організації солдатських матерів, Ф. Бачинська; Спілки офіцерів України, Р. Костюк; Української Національної Асамблеї, Анатолій Лупиніс, Української Студентської Спілки, Арбузов; Всеукраїнського Товариства Політв'язнів і Репресованих, Євген Пронюк; Товариства Української Мови „Просвіта", Павло Мовчан; Асоціяції „Зелений Світ", Золотухін; Товариства „Меморіял", Лесь Танюк; Партії Демократичного Відродження України, Т. Стецьків, а також члени керівних органів цих організацій.

Про необхідність створення спільного демократичного фронту ще 25-го грудня заявив на Українській телевізії голова Конґресу Національно - Демократичних Сил України Михайло Горинь. В наступній телевізійній зустрічі керівників демократичних партій і організацій, що відбулася 4-го січня під гаслом „Єднаймося", він знову повторив цей заклик і його, як і раніше, підтримали голова Руху Вячеслав Чорновіл та керівники інших партій демократичного спрямування. Після чергової зустрічі „За круглим столом", проведеної з ініціятиви київської організації УРП 16-го січня, було створено Антиімперський Антикомуністичний Фронт Київщини, куди увійшли представники Руху та інших партій Києва і области. Біля Верховної Ради України 18-го січня вони провели спільну акцію протесту проти спроб комуністів захопити владу. КНДС України 20-го січня оприлюднив звернення до громадян України з закликом об'єднатися і виступити єдиним фронтом проти російських імперіялістів та підпільних комуністів. І ось такий Всеукраїнський Антиімперський, Антикомуністичний Фронт створено. До цього ж закликав у своєму зверненні 24-го січня НРУ. Учасники зібрання 28-го січня одностайно вирішили підтримувати зусилля Президента і Уряду України на утвердження незалежности української держави і заплянували провести 21-го лютого Всеукраїнський установчий форум ААФ.

На пресовій конференції представники партій-членів ААФ оприлюднили заяву Координаційної Ради ААФ до голови Верховної Ради України і наголосили, що в Україні є справжня загроза відновлення комуністичного панування. Директори великих підприємств відкрито саботують заходи Уряду на подолання економічної кризи, комуністи й соціялісти гуртуються й закликають до негайного відновлення Комуністичної партії. В. Яворівський оголосив, що ДемПУ розпочинає громадський суд над КПУ, а в спеціяльному виданні друкуватимуться матеріяли про злочини комуністичного режиму в Україні. Голова Асоціяції правників Сергій Головатий наголосив, що захистити Україну від комуністів — значить забезпечити їй демократію. Наголошено також що голове завдання ААФ — знизити соціяльне напруження в Україні та погасити активність прокомуністичних, проімперських сил.

У Львові помер Ж. Новаківський

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. К.). — Як інформують зі Львова, там 12-го січня помер на 71-му році життя д-р Ждан Новаківський, другий та останній син мистця Олекси Новаківського.

Покійний був лікарем-терапевтом, незвичайно добрячий і старанний у своїй праці із пацієнтами, якими опікувався далеко поза звичайні вимоги. Саме недавно перейшов на емеритуру, але не зважаючи на те, працював ще далі і помер на серцеву атаку на своєму місці праці у лікарні.

Перебувши 10 років заслання на Сибірі, мав вже довго захитане здоров'я і пройшов ряд серцевих захворінь.

Покійний залишив дружину Леонтину, дві дочки: Ольгу і Оксану та двох внуків.

Поховано його 14-го січня на Личаківському кладовищі поруч батька та брата у родинному гробівці.

Продають черевики для небіжчиків

Джерзі Сити, Н.Дж. — Як інформує щоденник „Вашінгтон Таймс" з 2-го лютого в Івано-Франківському продавали в останньому часі мужеські черевики зі Сирії, які виглядали дуже елеґантно та були зроблені за останніми приписами моди.

Розуміється, негайно їх розкупили, але після короткого часу у власників почали відлітати підошви з тих черевиків, вони втратили колір, а вкінці черевики просто розліталися. Показалося, як передало пресове аґентство ІТАР—ТАСС, що ті черевики були призначені в Сирії для небіжчиків до труни. Спритні підприємці з Сирії випродали їх в Україні, заробляючи на цьому добрі гроші.

Українські католики в Австралії мають нового Єпископа

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Канадська преса повідомила, що о. Петра Стасюка, ЧНІ, ректора Колеґії св. Володимира у Роблині, Ман., найменовано Єпископом Астралійської та Новозеляндської Епархії.

Новопризначений Єпископ П. Стасюк, якому 49 років, прийде на місце 78-літнього єпископа Івана Прашка, уродженця України, який був першим Єпископом для українців-католиків в Австралії.

Владика П. Стасюк

Єпископ-номінат П. Стасюк народився у Роблині, Ман., де закінчив початкову та середню освіту. Після закінчення студій у Колеґії св. Володимира в 1961 році вступає до чину Отців Редемптористів. Священичі свячення отримав у 1967 році з рук Митрополита Максима Германюка.

З Колеґією св. Володимира о. П. Стасюк пов'язаний вже близько 20 років, найперше як префект і учитель, а останніх 12 років як директор середньої школи і малої семінарії. Він також в роках 1975 до 1982 був парохом в Ітуні, Саскачеван, і в Торонто. Досі також займає становище директора покликань редемптористської громади в Канаді і ЗСА.

Єпископські свячення о. П. Стасюка відбудуться в тому часі, як й висвячення на Архиєпископа Вінніпеґу о. Михайла Бзделя в катедрі свв. Володимира і Ольги у Вінніпеґу 9-го березня 1993 року. Чину висвячення довершить Митрополит Максим Германюк, а його співслужителями будуть Митрополит Стефан Сулик з Філядельфії та Єпископ Едмонтону Мирон Дацюк. Присутнім на цих свяченнях буде також ватиканський пронунцій для Канади Архиєпископ Карльо Кюріс.

Новопризначений Єпископ П. Стасюк офіційно перебере свої функції в Мельбурні вкоротці по своїх свяченнях у Вінніпеґу.

В Україну прибув міністер оборони Польщі

Київ (УНІАР). — Сюди в неділю, 31-го січня, прибув з офіційною візитою міністер оборони Польської Республіки Януш Онишкевіч. Увечорі відбулась його неофіційна зустріч з міністром оборони України Костянтином Морозовим.

Як повідомив К. Морозов, Польща схвалює становище України щодо ядерного роззброєння. Міністер оборони Польщі виявився більш стриманим у своїх оцінках і обмежився заявою, що, на його думку, підписання Україною угоди Старт-2 цілком задовольнить потреби України в ґарантіях її державної безпеки.

Офіційна зустріч міністрів оборони України і Польщі відбулася наступного дня, тобто 1-го лютого. Підписано угоди про співпрацю міністерств оборони двох країн та військових навчальних закладів, про обмін офіцерами-спостерігачами під час військових маневрів та про взаємодопомогу щодо ремонту військової техніки.

У вівторок, 2-го лютого, міністер національної оборони Республіки Польща зустрівся з міністром машинобудування, військово - промислового комплексу та конверсії України Віктором Антоновим, який ознайомив гостя з державною програмою розвитку своєї галузі.

В київському Будинку Офіцерів 3-го лютого відбулася пресова конференція на якій доктор Я. Онишкевич та український міністер оборони К. Морозов відповіли на запитання журналістів. Польський міністер оборони зазначив, що Польща не бачить загрози в наявності ядерної зброї в Україні, але вона стурбована розповсюдженням такої зброї в інші країни, які раніше не мали ядерного статусу. Я. Онишкевич знову висловив задоволення, що Україна визначилася на майбутнє стати без'ядерною державою. Міністер оборони України погодився на пропозицію польської сторони, щоб кораблі Військово-морських сил України взяли участь у святкуванні 75-річчя військової фльоти Польщі.

Хорвати продовжують наступ у Країні

Загреб. — В понеділок, 1-го лютого, в районі адріятичного порту Задар відновилися бої між сербськими і хорватськими військами. Хорватське аґентство новин повідомило, що перемир'я порушили серби, які мали намір повернути відвойовані у них території. Згідно з опінією Београду, саме хорватська сторона першою перейшла в наступ усього 50-кілометрового фронту, застосувавши при цьому танки.

Сербський генерал Міле Новаковіч надіслав в ООН листа, в якому запевнив, що його армія зробить усе від неї залежне, щоб зупинити хорватську аґресію. Тим часом хорвати прагнуть повернути собі контролю над тими хорватськими територіями, що тепер називаються Сербською Країною. Під час останніх своїх виступів в містах Долмації президент Франьо Туджман заявив, що хорватські збройні сили виб'ють сербів з Країни і покладуть край сербській аґресії.

Відновлення воєнних дій поставило під загрозу безпеку понад 50,000 мешканців долини поблизу греблі в Перуце. Гребля перебувала під обстрілом сербської артилерії, частину її сербські сапери зруйнували вибухами мін. Спеціялісти висловлюють занепокоєння з приводу того, що продовження обстрілу може привести до катастрофи: вода залле десятки сіл. Гідротехніки з англійської фірми, яка займається будівництвом гребель, вважають, що для обстеження конструкції греблі в Перуце треба затратити декілька місяців часу і мільйони долярів.

Підготовлявся замах на Б. Єльцина

Москва. — Пресове агентство ІТАР—ТАСС повідомило, що тут заарештований майор Іван Кислов, якого обвинувачують „у підготові до вбивства, терористичному акті і в самовільному залишенні військової частини", де він служив. 33-річний майор з Хабаровська І. Кислов признався, що підготовлявся вбити президента Росії Боріса Єльцина.

Російське пресове агентство наводить слова обвинуваченого, який нібито заявив у військовій прокуратурі: „Я приїхав у Москву 1-го січня 1993 року, щоб вбити президента Росії Боріса Єльцина". Згідно з державним російським пресовим аґентством, події розвивалися так: майор прибув у Москву з Хабаровська, маючи при собі дві саморобні бомби. У столиці він намагався проникнути в будинок, де живе Єльцин, але туди його не пустили. Майор ходив московськими вулицями, обдумуючи, як все таки проникнути до президента. Ночував майор, за його словами, на залізничних станціях у Москві. Іноді йому доводилося ночувати на відкритому повітрі, тому привезені бомби відсиріли і стали непридатними. Крім бомб майор був озброєний ножем. Його заарештували на стриху багатоповерхового будинку на Старій площі, де колись розміщувався ЦК КПСС, а тепер засідає російський уряд.

Покликуючись на військового прокурора Москви генерал-майора Леоніда Об'єктова, ІТАР ТАСС повідомляє, що заарештований мотивував рішення вбити Єльцина необхідністю „виконати свій службовий і громадянський обов'язок" і „внести вклад у справу захисту соціялізму".

Якщо вірити російським джерелам, — це перший випадок замаху на Єльцина. „Ню Йорк Таймс" нагадує, що 1-го травня 1990 року на Красній площі була заарештована людина, яка брала участь у святковій демонстрації і несподівано вистрілила з мисливської зброї в бік Мавзолею Леніна, на трибуні якого стояли совєтські керівники на чолі з Міхаїлом Ґорбачовим. Заарештований виявився робітником Алєксандром Шмоновим.

У СВІТІ

УРЯД АФГАНІСТАУ звернувся до повстанців, котрі вже понад два тижні втримують в облозі столицю країни Кабуль, із закликом повалити владу їхнього лідера Гульбеддіна Гекматіяра й розпочати мирні переговори з кабульськими властями. В той самий час урядові війська провели проти повстанців успішну воєнну операцію, застосувавши гелікоптери і тяжку артилерію. Г. Гекматіяр почав облогу Кабулю відразу після того, як з'їзд вождів племен перевибрав президента Бурганудділа Раббані на наступну дворічну каденцію.

УРЯДОВІ ВІЙСЬКА Таджикістану відтискають далі в гори озброєних опозиціонерів. Тепер вони зосередили всі свої сили у важкодоступній Рамітській ущелині. Подібно, що боротьба з ними затягнеться на довший час, оскільки на боці опозиції воює багато афганських муджагедінів, що мають великий досвід ведення партизанської війни в гірських умовах.

З ЄРУСАЛИМУ НАДІЙШЛО повідомлення, що ізраїльська поліція арештувала трьох американців палестинського походження, котрі цими днями прибули до Ізраїля. Їх звинувачують у зв'язках з палестинською організацією Гамас, чия терористична діяльність привела до депортації наприкінці минулого року 415 палестинців. Згідно з останніми новинами, ізраїльські власті виявили готовість дозволити повернутися третині депортованих палестинців, а для інших зменшити терміни вигнання.

ФРАНЦУЗЬКА АМБАСАДА в Єревані повідомила, що в найближчі дні уряд Франції пішле до Вірменії три літаки з гуманітарною допомогою, переважно дитячим харчуванням. Французький уряд веде також переговори з властями Туреччини про доставу через цю країну пального для Вірменії. Тим часом 1.000 тонн дитячих харчів, надісланих французьким Червоним Хрестом залізницею, вже третій місяць як захопили азербайджанці і виглядає, що повертати не збираються.

ПРЕЗИДЕНТ КАЗАХСТАНУ Назарбаєв, виступаючи на економічному форумі у швайцарському містечку Давосі, повідомив, що Росія, Казахстан і Азербайджан мають намір створити картель, подібний до ОПЕК. Він також буде називатися Організацією країн — експортерів нафти. Її метою буде узгодження цін на нафту, що йде на продаж за кордон. Тепер Казахстан добуває 28 міл. тонн нафти на рік і може збільшити видобуток на 2-3 міл. тонн. З цього обсягу тільки до 17 тонни споживається на внутрішньому ринку.

КОМІСАР КОМІСІЇ европейських спільнот в ділянці зовнішніх зв'язків Ганс ван ден Брук заявив, що Европейська спільнота може в майбутньому прийняти у свої ряди східньоевропейські держави, однак не має наміру приймати ні Росію, ні інші колишні республіки неіснуючого вже Совєтського Союзу.

ПЕРШІ ТРЕНУВАЛЬНІ ЛІТАКИ для вишколу воєнних летунів Чехія передала для Єгипту. Чеська телевізія повідомила, що празьке підприємство АЕРО виготовить на єгипетське замовлення 48 літаків Л-59. Загальна вартість контракту перевищує 200 міл. дол. Чеські літаки мають американські навігаційні системи і озброєння. Максимальна їхня швидкість у леті — 850 кілометрів на годину. Подібні літаки Чехія буде продавати також Таїляндові.

НА ПОЛЯ КУБИ засміть тракторів все частіше виходять запряжені в плуги воли. Офіційна кубинська статистика свідчить, що брак пального, запасних деталей і колісних шин до тракторів змусили селян країни використовувати на плянтаціях понад 120.000 волів. Лідер комуністичної Куби Фідель Кастро у своєму останньому виступі закликав селян довести кількість волів до 200.000.

ЗСА ЗАНЕПОКОЄНІ ПРОДАЖЕМ ЗБРОЇ РОСІЄЮ

Москва. — Як інформує постійний кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Стівен Ерландґер 2-го лютого, так Росія як інші нові держави, що постали після розвалу СССР, далі продають зброю до різних країн, щоб в цей спосіб дістати так бажану тепер валюту і затримати сотки осіб на праці. Це дуже непокоїть ЗСА та інші західні держави зокрема тому, що ця зброя іде до держав, які ніяк не сприяють загальному мирові у світі.

У випадку Росії є очевидним, що вона продає свою зброю та інші технічні засоби до Ірану та Китаю, але також до інших держав, які тим підсилюються мілітарно. Росія бороniться тим, що продаж американської зброї є також широкий і становить половину світового ринку збуту.

Але американські політики нового Уряду дуже занепокоєні, що Росія, маючи тепер більшу свободу виробу зброї, починає її щораз ширше продавати до Ірану, Китаю, Сирії, Північної Кореї та Лібії — саме до тих країн, що можуть в майбутньому бути небезпечними у будь-яких політичних конфліктах. Туди ідуть також на працю добре вишколені у виробі зброї робітники та інженери.

Рівночасно Україна та Грузія шукають тепер за своїм власним ринком збуту на зброю та інші технічні військові засоби, незалежно від Росії. Ходять чутки, що Україна шукає можливостей в Греції та інших державах продати воєнні кораблі Чорноморської фльоти, яка є під спільною контролею Росії та України. Але Росія запевняє, що всі інші країни, які раніше входили в СССР, а тепер є самостійними, виробляють лише дуже нескладні частини зброї, а справді небезпечну виконують і складають лише в Росії та лише вона має контролю над тим, куди її продають.

Також російські урядові чинники бороняться, що вони мусять далі виробляти зброю, щоб таким чином дати можливість заробітку великій масі своїх громадян. Американські політики передбачають, що у наступному році найбільшими відборцями зброї з Росії будуть такі країни як Сирія, Китай, Іран та Індія, а на другому місці буде Тайван і Маляйзія.

ДОПОВІДЬ В НЮАРКУ

Нюарк, Н.Дж. — Приятелі Руху Північного Ню Джерзі влаштовують доповідь „Спостереження, аналіза та висновки з однорічної праці в університетах і інших інституціях в Україні", яку виголосить проф. Тарас Гунчак і проф. Роман Воронка. Доповідь відбудеться в п'ятницю, 5-го лютого, в год. 7-ій вечора у залі церкви св. Івана Хрестителя, Сенфорд авеню, Нюарк, Н.Дж.

Б. Клінтон обіцяє зміни у програмах соціяльної допомоги

Вашінгтон. — Билл Клінтон виступив у вівторок, 2-го лютого, на нараді губернаторів у Вашінгтоні і обіцяв дати можливість стейтам використати федеральні засоби на потреби соціяльних експериментів. За словами Б. Клінтона, він не має наміру виступати проти цих реформ, навіть якщо особисто не схвалить ту чи іншу з них. „Я пропоную чесно обсудити наші експерименти, — запропонував Президент. — І якщо вони не підходять, то знайдемо в собі мужність признатися в цьому". Клінтон обіцяв також докорінні зміни у федеральних програмах соціяльної допомоги.

Раніше голова Адміністрації ЗСА заявив про зміни у програмі охорони здоров'я в користь стейтів. Він видав постанову, згідно з якою стейти дістають більшу самостійність розпоряджатися засобами, виділеними на потреби медичної програми Медікейд. Б. Клінтон дав розпорядження, щоб Федеральний уряд надав більш широкі права стейтам в ділянці фінансування окремих програм охорони здоров'я, зокрема програм для найбільш малозабезпечених верств населення.

Тепер Клінтон підтвердив серйозність своїх реформістських намірів, від яких з перших же днів правління його увагу відвертає дискусія про службу гомосексуалістів в армії.

Виступаючи перед губернаторами, Президент повторив свою передвиборну обіцянку „покінчити з велфером у тому вигляді, в якому ми його знаємо" шляхом поширення програм професійної підготови. Клінтон запропонував, щоб терміни виплати допомоги по програмі велферу у більшості випадків не перевищували двох років, і порадив висунути строгі вимоги до працездатних непрацюючих, які відмовляються влаштовуватися на працю.

Голова Білого Дому підкреслив, що його плян допоможе „покінчити з убогістю серед тих американців, які хочуть працювати", і позбавить уряд від необхідности допомагати тим, хто відмовляється працювати. Якщо вірити Клінтонові, у найближчі десять днів він створить спеціяльну групу, яка виробить політичні директиви, базовані на його ініціятивах. Про ці ініціятиви він говорив під час президентської компанії, вони спрямовані на зміни в найбільших державних соціяльних програмах.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 1-ГО ЛЮТОГО, президент Билл Клінтон зарядив, щоби Федеральний уря улегшив існуючі правила, які відносяться до вживання стейтами фінансів призначених для Медікейд. Стейтові урядовці уважають, що ці фонди можна дуже часто вжити куди краще для лікування убогих мешканців даного стейту, але через строгі теперішні правила цього не можуть уводити в життя. Крім того, ці строгі правила не давали можливости стейтам випробовувати нові почини чи впроваджувати зміни для покращання охорони здоров'я своїх мешканців. Правда, розпорядження Президента не заощадить відразу великих сум гроша, ані для стейтів, ані для Федерального уряду, але дасть їм більші можливості в орудуванні призначеними фондами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
чеки і money orders виставляти на Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сумні роковини у Німеччині

30-го січня цього року минуло рівно 60 літ, як 30-го січня 1933 року Націонал-Соціялістична партія виграла вибори у Німеччині і її президент маршал Гінденбурґ призначив голову цієї партії Адольфа Гітлера на канцлера з місією скласти новий уряд. Ці роковини знайшли у німецькому народі болючий відгук. У всіх більших містах маршували люди мовчки із довгими свічками. У Берліні така маніфестація нараховувала 100,000 осіб. Президент Німеччини Вайцзекер взяв участь у такому поході в місті Росток недалеко Берліну. Канцлер Гельмут Коль обмежився до заяви із гірким спогадом, як-то з отими роковинами пов'язана велична і водночас ганебна та трагічна доля Німеччини. Ми не в силі зрозуміти сучасних настроїв серед німецького суспільства. 60 літ тому ніхто не міг передбачити, що Адольф Гітлер автор книжки ,,Майн Кампф" (,,Моя боротьба"), який заснував в пиварні у Мюнхені Націонал-Соціялістичну партію, яка спершу нараховувала сім членів. У реакції на гострі санкції, подиктовані Німеччині у Версайському мировому договорі, який закінчив Першу світову війну, максимально націоналістичні гасла Гітлера впали на добру почву.

Із семи членів — партія Гітлера стала наймогутнішою політичною силою. Але ніхто не сподівався, що Гітлер захоче реалізувати свої дикі теорії про вищість німецької раси понад усі інші, про завоювання усієї Европи і заведення ,,німецького (тевтонського) миру" на 1,000 років та про ,,остаточну розв'язку жидівської проблеми". Гітлер підніс Німеччину на висоти могутньости і він зіштовхнув її до стану великого румовища, в буквальному розумінні та румовища духового. До того, сучасна Німеччина охоплює також 16 млн. громадян із колишньої Східньої частини, комуністичної, недавнього сателіта Совєтського Союзу.

Теперішня Німеччина, найбільша територією у Центральній Европі із 90-ти мільйонами населення та велетенським промислом переживає глибоку психологічну кризу: її найсвітліші уми з політичного і культурного світу глибоко стурбовані сумнівами — яка майбутність цього народу, історія якого сягає античних часів. Карло Великий поділив між своїх синів країни, що їх нині знаємо як Францію, Німеччину й Італію. ,,Залізний канцлер" Отто фон Бісмарк з'єдинив десятки незалежних ,,князівств" — ,,країн" (,,Лендер") в одну зфедеровану монархію. Перевела це династія Гогенцолернів. Приповідковим став німецький мілітаризм та експансіонізм коштом сусідів. Зокрема й особливо відчула це Франція: три неспровоковані війни повела Німеччина проти цієї країни. Найбільше спустошення в цілій Европі заподіяв Гітлер, який 1-го вересня 1939 року розпочав Другу світову війну. Живуть ще свідки, як почерез Краків маршували на схід, проти Совєтського Союзу, 250 змоторизованих дивізій — наймогутніша збройна сила, яку бачив світ. Під Сталінградом та сила заламалася — але не завдяки Совєтському Союзові і Йосифові Сталінові, а завдяки Америці і Ф. Д. Рузвелтові, які прийшли Сталінові з-почерез Мурманськ з допомогою зброї і харчами вартости 20 більйонів дол. — тоді, у 1944 році.

Трудно ставити запит — хто гірший — гітлеризм чи большевизм — бо відповідь така немудра, як і цей запит: що краще — повіситися чи втруїтися. Сотні тисяч німців — мужчини, жінки без уваги на вік, маршували кілька днів тому із свічками в руках — не знаючи відповіді теж на туботливий запит — яка їх чекає майбутність. Але німецький народ не має в собі рівного у ділянці організації праці й дисципліни. Він віднайде себе, зачерпнувши мудрости із свого минулого.

ВИСТУПАЮЧИ НА ВІДКРИТТІ сесії парляменту Південно-Африканської Республіки, президент країни Фредерік де Клерк сказав, що до червня 1993 року в Південній Африці може бути зформований багаторасовий перехідний уряд. Спостерігачі підкреслюють, що теперішня сесія є, очевидно, останньою, що проходить без участи представників чорної громади. У вересні ц.р. уряд має намір ввести в дію перехідну конституцію, а це створить передумови для проведення в ПАР перших в її історії загальних виборів з участю африканців.

Олександер Серафин

1993 — РІК НАДІЙ І ОБІЦЯНОК

Перший місяць нового року проминув у ЗСА без надзвичайних економічних змін. Насувається питання, що можна очікувати в році 1993? Існували і ще існують різні думки. Деякі песимістичні, але більшість з них вбачають у біжучому році багато доброго в економічній ділянці.

За офіційними даними, економічний занепад у ЗСА закінчився ще в 1991 році. Тобто, від цього часу економіка є в стадії відновлення, хоч досить повільній. Цей ріст повинен продовжуватися швидшою ходою в 1993 році, після інфляції, осягаючи 3,2 відсотки росту.

Публічне сприймання економіки є набагато більше ніж показують статистичні дані. Від половини 1984 року до половини 1992 року, економічний ріст був вищий нормального тільки 25 відсотків цього періоду. Упадок 1990—91 років не був глибокий, проте вплинув негативно на публічну опінію.

Сама економічна ситуація не дає ще повного образу загальної тривоги. Статті одинадцятьох визначних американців, опублікованих в журналі ,,Форбс" стверджують, що багато публічного песимізму зосереджуються довкола моральних і культурних проблем. Суспільство турбується не тільки державною господаркою, але також життям в Америці. Цей аспект публічної опінії, який залежить від економіки, повинен покращати в короткому майбутньому.

Перешкодою в економічному відновленні стануть звільнення працівників і будуть нижчі інвестиції у фірмах загального значення, як Дженерал Моторс, Ай-Бі-Ем, Сірс енд Робак та інших. Автомобільна промисловість, одначе передбачає збільшення виробництва авт понад 11 відсотків. Воєнна промисловість далі продовжуватиме свої скорочення.

Немає основ надіятися на значні покращання в економіці ЗСА за нової державної Адміністрації президента Клінтона. Справді, не потрібно великого економічного поштовху, щоб економіка почала відновлятися. Цей процес продовжуватиметься, як сказано вище. Державний бюджетний дефіцит є проблемою, але не кризою. Загал сподівається, що Клінтон проголосить вкоротці деякі економічні побудники, зокрема такі, які будуть спонукою до створення нових верстатів праці. Зовнішні чинники також впливатимуть позитивно на економіку ЗСА, як: перехід Японії з економічного занепаду, що може спричинитися до збільшення американських експортів; зниження відсоткової ставки в Німеччині, матиме рівно ж позитивний вплив на економіку европейських держав і посередньо на ЗСА.

Адміністрація Клінтона поставила справу економіки на першому місці. Всі інші проблеми, як оборону, соціяльне забезпечення і закордонну політику будуть розглядати з економічної точки зору, бо всесвітнє економічне суперництво буде ключем до світової політики в наступних роках.

Короткореченцева відсоткова стопа в ЗСА піднесеться від пів до одного відсотка. Слабі всесвітні економіки загально мають вплив на довгореченцеву відсоткову стопу. Вона може впасти в ЗСА хоч на один відсоток.

Американська біржа передбачає з кінцем цього року в порівнянні до початку року економічний ріст, нижчу інфляцію і вищі ціни акцій. Американський доляр тепер ,,твердий" і повинен таким залишитися у першій половині цього року. Цим самим — фінансовий ринок ЗСА є атрактивним для чужоземних вкладників.

Інфляція становитиме від двох до трьох відсотків цього і наступного року. Демографія підсилює нижчу інфляцію тому, що відсоток населення вікового стану з вищим споживанням і низькими ощадностями зменшується не тільки в ЗСА, але також в інших індустріяльних країнах. На світі тепер забагато товарів і приладів для їхньої продукції. Світ перевантажений автами, літаками, бюровими будинками і продуктами щоденного вжитку. Ця ситуація має корисний вплив на інфляцію.

У 1993 році багато дискутуватимуть над проблемами і розв'язкою втрат і податків. Після років застою і браку дії, економіка і ринки надіються на Уряд, який виконуватиме свої обов'язки. Якщо нова Адміністрація і новий Парлямент зможуть це задовільнити, вони матимуть позитивний вплив на психологію ринку і економічний ріст.

Осип Данко

,,КАРПАТОРУСИНСТВО" — ЗАСІБ ПОЛІТИЧНОГО ОБМАНУ

II

Прикро, що ще сьогодні на Закарпатті є люди, до яких різні політичні талмудисти і шамани можуть підступати з такими мантрами, люди, які не бачать чи закривають очі на те, що всі ті затії спрямовані проти народних інтересів закарпатського населення.

Стоячи майже на самому порозі XXI століття, д-рові Мишаничові доводиться вияснювати питання, які бодай шістдесят літ тому повинні були природним порядком відійти в сферу історії. Сьогодні в обставинах свободи настав час на органічну культурну, громадську і політичну працю не тільки в Києві, Львові, Ужгороді та інших обласних центрах, але також по районових містечках і селах. А так, в праці, яка побачила світ 1992 року, накреслюючи шлях національного розвитку Закарпаття XX століття автор мусить зупинятися і ще раз доводити, що гуцули, бойки і лемки на південному чи на північному схилах Карпат — це не тільки ті ж самі гуцули, бойки і лемки, але — як би їх не пробувати ділити — їхня мова і їхні вірування та вся їхня духовна і матеріяльна культура також тотожні. Насвітлює він і такі явища, як подібність закарпатського і галицького русофільства, пущений в обіг блахман про те, що мовляв українство принесли і накинули населенню Закарпаття і Пряшівщини большевики і звідси утотожнення українства з жахом большевизму, грубими нитками шиті імперські намагання викликати в населення Закарпаття ненависть, зокрема до галичан, але також до українців інших земель України.

Окремо автор зупиняється над генезою ,,карпаторусинства" і. Товариства Карпатських Русинів (Общество Подкарпатских Русинов), створеного в компартійних кулуарах і блискавично зареєстрованого обласним апаратом 20-го лютого 1990 року. Товариство спочатку маскувалося як культурно-освітнє товариство хоч від зародження було воно політичним знаряддям підривної боротьби. Крім повитух на службі Кремля при народженню Товариства прислужником був пропагандист із заокеану з його тоді ще прихованими псевдами та кодовими числами Чехо-Словацької, а може й інших служб безпеки. Парадоксом чи може знаком нашого часу є те, що пропагандистську та іншу неподібну на науку діяльність можна провадити з позиції академічних посад, щобільше, з-поза заслони українознавства. За останнє щонайменше частина вини спадає на деяке число людей з української діяспори.

У книзі розкрито намагання зіпхати населення Закарпаття в нетрі неймовірної в нашому часі політичної та культурної загумінковости, включно з маніякальною метушнею навколо творення закордонними та домашніми шарлатанами якоїсь ,,русинської мови, зглядно трьох ,,русинських" мов — по одній для Закарпаття, Пряшівщини та Лемківщини. В сконденсованій, проміжній між наукою і публіцистикою формі автор подає багатий фактичний матеріял та цінні своїм вглядом інтерпретації складних аспектів закарпатської ,,Zeitgeschichte", включно з навмисно заплутаними позиціями та прихованими ходами різних українофобів. На жаль, хоч в праці є згадки про Церкву, то окремого детальнішого розгляду церковних справ і церковної політики останніх семи-восьми літ немає.

Праця д-ра Мишанича зображає обширну відповідь на писання концепції і мантри пропагаторів сепаратизму та їхню підривну діяльність на Закарпатті та поза ним. Її з цікавістю і користю прочитає поінформований читач, як також загал активних громадян Закарпаття. Потрібна ця праця, як голос автохтонного населення, також на Заході хоч би з огляду на те, що ідеї карпаторусинства чи русинізму появляються на Заході в науковоподібній формі, розраховані на непоінформованого читача і, як це не дивно, на чималу частину ,,совєтологів", чия майопія і наглядна упередженість чи явна українофобія якимсь чином ще й сьогодні не скомпромітувала і не здеклясифікувала їх у ЗСА. Читаючи ще й сьогодні ,,продукцію" цих ,,експертів" чи стежачи за їхніми ароґантними, упередженими до всього, що українське, виступами, може здаватися, що в ЗСА справді можна скомпромітуватися не тільки в політиці, але і в науці.

Врешті, не без користи прочитають працю д-ра Мишанича також референти різних міністерств України, які Товариство Карпатських Русинів та іже з ним засипають деклараціями, ,,законопроєктами" та вимогами ,,самоврядної адміністративної території" чи статусу автономної республіки. Бож обов'язком цих референтів та їхніх шефів є бути кожночасно поінформованими та припильнувати супроти всіх, як в кожній правовій державі, навіть державі з різнонаціональним, плюралістичним суспільством.

М. М.

Листи містять надособисту правду

Знамениті часи почалися: українці мають свою державу!

Та чи мають вони право заспокоюватися на досягнутому? Хоч це й надзвичайно втішний, та все ж формальний факт. Тепер перед нашим народом стоять нові, й то основні завдання, які заторкують всі аспекти його життя. Виконати їх — значить вивести засновану державу до рівня найбагатших і найсильніших у світі. ,,Праця єдина з неволі нас вирве" — тільки під цією девізою ми покращимо якість українського суспільства в усіх головних аспектах — економічному, політичному, культурному, моральному.

Покищо дійсність, принаймні якою вона постає із засобів масової інформації, непокоїть. Однак ліпше знати гірку правду, як солодку неправду. Газети і журнали, навіть і телевізія, не завжди доходять до деталів конкретного людського існування. Під цим оглядом виразного громадського звучання набувають приватні листи, зміст яких переступає рамки особистих стосунків. Такі листи сприймаються як цінне, а нерідко й незамінне джерело об'єктивної інформації. Очевидно, їх не варт ховати до бюрка, вони можуть прислужитися ширшому загалові людей, які глибоко переймаються українськими проблемами.

Саме ці міркування спонукали мене запропонувати читачам ,,Свободи" рядки з листів, одержаних мною від моєї давньої львівської товаришки, д-ра Анни Рудницької:

,,...З відвідинами не кваплюся. Ще не час. Покищо треба працювати, будувати, перевиховувати на місці, бо вже дуже велика у нас руїна.

Не кажу тут про матеріяльний бік справи, для мене набагато важливіший морально-етичний стан. Виросло покоління інертних, прагматичних, а головно — аморальних людей. Поняття добра і зла, краси й огиди, культури і примітивности настільки стерті, змішані в жахливий конгломерат, що іноді стає моторошно. Відчуваю я це і на своїй роботі, і в повсякденному житті. Ті окремі родзинки в тісті, світлі люди, які працюють понад сили, часто не можуть подолати це все. Брутальність, бруд (прямий і переносний) панує на вулицях, у крамницях, але... може зчасом все зміниться і наше суспільство, наче фенікс, відродиться... Тому живу, працюю, надіюся".

В іншому листі моя приятелька пише: ,,Поряд з піднесенням, захопленням, радістю з приводу політичних подій в Україні, які так блискавично, але цивілізовано відбувалися, мене весь час 'муляють' песимістичні думки. Перед усім відчувається тихий і нестримний спротив, саботаж, який лише чатує. Я перестаю вірити в щирість, справжній патріотизм, безкорисність людей, які зайняли керівні пости, не вірю присягам, бо вони переважно ґрунтуються на коньюнктурі, прагматизмі, на 'кориті'. Відчувається якийсь вакуум, після сп'яніння настало протверезіння й показалися речі, ой, які сумні. Згадую маму, яка завжди говорила, що при всіх пертурбаціях приходить 'шумовиння', люмпени, люди категорії 'корка', які завжди в усіх ситуаціях є наверху, завжди в ціні, з грішми, почестями, привілеями. А на протилежному боці є такі собі робочі 'воли', які завжди чесно працювали, завжди були в тіні, завжди жили в дуже скромних умовах. Що мене особливо турбує, то це людська захланність, яка розквітає все буйніше. Мітинґовий ентузіязм, патріотичні кличі при зустрічі з життєвими реаліями прискають, як миляна банька. Девізою є:'А, що я з того буду мати?' Хочеш прикладу? Коли формувався авторський склад редакції тлумачного лікарського українсько-латинсько-англійського словника, звернулися до деяких добрих спеціялістів, щоб запросити до співпраці. Відповідь одного латиніста: 'Як, задармо? Не маю часу'.

Лист закінчується так: ,,Нам страх як не вистачає, крім усяких економічних чинників, порядних людей, справжніх інтеліґентів, спеціялістів, котрі були б морально незіпсованими особистостями".

ГУБЕРНАТОРИ СТЕЙТІВ у понеділок, 1-го лютого, зустрілися з президентом Биллом Клінтоном у Білому Домі, де порушили цілий ряд важливих проблем. Тому, що теперішній Президент є колишнім губернатором стейту Аркенсо, то спільну мову знайдено зразу. Крім того, Б. Клінтон впродовж 12 років плекав товариські відносини з губернаторами стейтів і навіть якийсь час очолював Крайову асоціяцію губернаторів. Це має добрі наслідки, бо існує вирозуміння з обидвох боків до проблем, які новому Президентові не є цілком чужими. Вдоволеними зустріччю були всі, а ще більше після того, як Президент заявив що частіше буде шукати поради в губернаторів.

Роман Савицький, мол.

УКРАЇНСЬКІ МУЗИКИ В ДЖЕРЕЛАХ ЗАХОДУ

II

Відомий і респектований у музичному світі є ,,Біографічний словар музик Бейкера" за редакцією Н. Слонімського (Nicholas Slonimsky, ,,Baker's Biographical Dictionary of Musicians" Ню Йорк), який перейшов кілька видань. Проте у редакції з 1958 року лексикон цей ще називає росіянами М. Березовського, Ф. Якименка, Б. Лятошинського і М. Малька. Але тут Д. Бортнянський, М. Лисенко (добре гасло), К. Данькевич і Л. Ревуцький — в українському таборі. Треба відзначити, що великий додаток до цього довідника (1971 р.) і нові редакції цілости (6-те видання, 1978 р. та 7-ме видання, 1984 р.) — всі за редакцією Слонімського — показали Заходові чимало нових імен із світу української музики.

Особливі курйози

Спеціяльні дивовижі зустрічаємо в Енциклопедії музики і музик Макміллана" за редакцією Альберта Віра (Albert E. Wier, ,,The MacMillan Encyclopedia of Music and Musicians", Ню Йорк, 1938). Тут українцями наведено М. Лисенка, Ф. Колессу, О. Кошиця, К. Стеценка, Я. Степового. Інші як М. Березовський, Д. Бортнянський, Ф. Якименко, В. Косенко, Б. Лятошинський та Л. Ревуцький залишились росіянами. Та найбільша оригінальність цієї енциклопедії в тому, що в ній визначний композитор В. Барвінський є мадяром, славетна піяністка Любка Колесса — полькою, так само композитор-диригент Антін Рудницький — поляк.

Більші претенсії можемо мати до ,,Слов'янської енциклопедії" за редакцією Йосипа Ручека (Joseph Roucek, ,,Slavonic Encyclopedia", Ню Йорк, 1949 р.) і то з двох причин. Вона ,,слов'янська", отже її редактори повинні вже докладно орієнтуватись у слов'янських національностях. А подруге, вона творилась тоді, коли на терені ЗСА з'явилась нова хвиля не тільки економічної і політичної, але й культурницької української еміґрації, тож легше було перевірити і виправити відповідні гасла. Можна ствердити, що в порівнянні з вищенаведеними енциклопедіями тут і повніше заступлені українські музики, і помилок щодо їхньої національности значно менше. А все ж трапляються вони й тут, наприклад В. Косенко, Б. Лятошинський, Л. Ревуцький далі попадають між росіян. І є тут одна несподіванка: П. Чайковський зацитований як українець. А поруч такої несподіванки ще й таке непорозуміння: Чайковський появляється двічі: раз в транкрипції через ,,Sh", а потім у транскрипції через ,,Tsch"... Оба гасла суперечні. Чайковський під ,,Sh" — це ,,український композитор, який мав великий вплив на російську музику", але Чайковський під ,,Tsch" — це вже росіянин.

Ми займаємось тепер тільки музичною тематикою і тільки мимоходом згадаємо, що особливо від політичної тематики в цій енциклопедії можна було сподіватись далеко більше, коли мова про Україну й її історію.

Є пункт, в якому всі енциклопедії однозгідні. Композитор і етнограф Петро Сокальський, який і в сучасних совєтських виданнях названий українцем, в енциклопедіях, що я їх переглядав, без виїмку зазначений як ,,рашен композер" (,,російський композитор").

Де шукати причин таких викривлених інформацій? Вони не тільки в злій волі, в тенденційності інформаторів. Вони також у незорієнтованості далекого від України, передовсім англомовного світу, який легковірно приймає тенденційні інформації. Обов'язком українських музик на Заході, їхніх інститутів і об'єднань, є протиставитись тим двом джерелам неправдивих інформацій про Україну: розкривати фальшування і правдиво орієнтувати опінію світу.

Завдання трудне, але не безнадійне. Доказом цього можуть бути знову ж ті енциклопедичні видання, в яких ближче співпрацювали українські музикологи і взагалі науковці. Знову кілька прикладів для підтримки цієї думки.

Українські співробітники

Відколи українські музикологи співробітничають із іноземними довідниками, вислідн значно покращали. Престижеве на той час, 11-те видання ,,Музичного лексикону" за редакцією Гюґо Рімана (Hugo Riemann, ,,Musik-Lexikon", Берлін, 1929) вийшло було із допомогою українських музикознавців Ф. Колесси та Осипа Зеленського. Це видання містить коло 20 українських музик (деякі гасла скорочені польським музикознавцем А. Хибінським, членом редколегії, про що мене інформував був проф. О. Залеський). А все таки дані про українських музик перевищували таку ж інформацію в інших довідниках того часу.

Можемо теж відзначити коректніші дані у німецькому довіднику ,,Малі слов'янські біографії" (,,Kleine Slavische Biographie", Вісбаден, 1958 р.), де співробітничала д-р Анна Наконечна. Результат — солідні гасла про Д. Бортнянського, С. Воробкевича, А. Рудницького, Б. Лятошинського, Л. Ревуцького та музиколога-композитора Василя Витвицького.

У ще більшій мірі треба відзначити видання із Німеччини ,,Музика в історії і в сучасності" (,,Musik in Geschichte und Gegenwart", Кассель, 1949—1968 рр. 14 томів), у якому співпрацював диригент-музикознавець Мирослав Антонович. У цій енциклопедії, на жаль, не підкреслено виразно національности, подано тільки місце народження: Україну. Але при гаслах про наших композиторів окреслення ,,український", ,,українська" і т. д. уже мають повне право громадянства і повторюються часто. Впадає в вічі ширша характеристика кантати-симфонії ,,Кавказ" С. Людкевича і підкреслення значення того

(Закінчення на стор. 3)

Українські музики...

(Закінчення зі стор. 2)

твору в історії української музики. Всюди подана обширна бібліографія.

Український музикознавець і скрипаль Аристид Вирста дописував свого часу до низки европейських енциклопедій. Між ними находиться французька „Encyclopedie de la musigue" в трьох томах (Париж, 1958—1961 р.). Це джерело надрукувало коло 35 гасел-статтей про українських музик і окрему статтю про українську музику — все пера А. Вирсти. Тут теж яких 20 статтей про інших українських музик — вислід праці інших авторів.

Коли подібна праця буде пророблена і в інших того роду виданнях, тоді образ української музичної культури вийде яснішим, непокаліченим і незатертим фальшивими інформаціями.

Так виглядає справа в музичних виданнях. У загальних американських енциклопедіях українська музика й музики залишаються ще за порогами. Почитна „Encyclopedia Americana", що часто виходить новим виданням, традиційно вже подає гасло про Д. Бортнянського і так же традиційно називає його російським композитором. Варто завважити, що в цій енциклопедії Костомарів — українець, і гасло опрацьоване добре і прихильно. В німецькому „Der grosse Brockhaus", (Вісбаден 1953—58 р., 13 томів) Д. Бортнянський народжений в Україні, а М. Лисенко — українець і „творець української національної опери". В еспанській 90-томовій з річниками (1908—1930 рр.) „Enciclopedia Universal Ilustrada" М. Березовський, Д. Бортнянський, М. Лисенко — всі росіяни.

Та треба закінчити на добрій ноті. Із найновіших видань треба бо згадати англомовний „Біографічний словник російських і совєтських композиторів" за редакцією Аллана Го та Дмітрія Теофанова („Biographical Dictionary of Russian and Soviet Composers", editors-in-chief Allan Ho and Dmitry Feofanov, Ню Йорк, Лондон 1989 р.). Тут понад 100 українських музик і то не тільки совєтського періоду, а починаючи із Бортнянським та М. Лисенком. Статті-гасла писані дбайливо; списки творів подано при допомозі грамофонних записів. Працю дослідника тут влегшує велика дискографія, бібліографія та великий індекс імен — рідкість у виданнях того роду.

У висновку — найбільш довершеними працями в науковому значенні є ті, які періодично перевидавалися за іншими редакціями (такі, як німецьке видання Рімана, або американське Томпсона чи Бейкера) — це дало можливість доповнювати і виправляти неточності. Отож будьмо на сторожі!

Медична Порадня

На фото (сидить, зліва): В. Кушнір і Р. Шуган; (стоять, зліва): доктори М. Левко, Н. Близняк, А. Баранецький і І. Магун.

При численній участі громадянства та членок СУА відбулася в домівці СУА в Ню Йорку 31-го жовтня 1992 року четверта з черги дуже успішна Медична Порадня.

Заступниця голови окружної Управи СУА Рома Шуган відкрила збори і подякувала референтці суспільної опіки Вірі Кушнір за приготування медичних панелів уже четвертий рік. Відтак В. Кушнір представила лікарів-учасників і модератора д-ра Ігоря Магуна.

Д-р Магун розповів коротко про фаховий медичний стаж кожного лікаря, що брав участь у панелі. Опісля кожний з лікарів-панелістів після 20-хвилинного висвітлення прозірок і відповідного пояснення відповідав на запитання.

Першим панелістом був д-р Адріян Баранецький, лікар-радіолог. Він ознайомив публіку з різними родами рентґенних машин, на підставі котрих лікар-радіолог може визначити стан захворювання пацієнта. Лікар звернув особливу увагу на проблеми жінок після 40 років життя, яким загрожує захворювання на рак грудей, ознаки якого виказує бадання т. зв. „Маммограм". Хворі на цю недугу жінки не повинні легковажити, але перевірятися кожні два роки після 40 років і раз на рік — після 50 років життя, бо рак грудей загрожує кожній із 9-ти жінок.

Другим з черги панелістом був д-р Михайло Левко — лікар-ревматолог. Він пояснив, що існує коло 200 родів артритів, на які хворіє 60 млн., при чому переважно жінки. Ця хвороба проявляється в наслідок деґенерації суглобів хребти, клубів і пальців. Рекомендується відпочинок, руханка, а з ліків — „Тайленол" (не аспірина). „Реуматоїд" — артрит, що наступає в наслідок запалення суглобів. Відчувається при зміні погоди. Для лікування рекомендують гарячі купелі і більш спокійний спосіб життя. На усмирення болю вживати „Тайленол" і „Аспірину".

Подогра (ґавт) наступає в наслідок надмірного нагромадження сечовини в нирках, що переходить у кришталики, які тяжко видалити з організму. Часто атакує великий палець в нозі у чоловіків. Погіршує стан хворого надмірне вживання алькоголю і невідповідна дієта.

„Люпус" — це системна хвороба, одним з проявів якої є висипка на шкірі і болі в суглобах. Цю недугу лікують стероїдами, які, однак, дають шкідливі побічні наслідки. Допомагають вітаміни „А", „С" і „Цинк".

Третім з черги панелістом був д-р Нестор Близняк, лікар-хірург, ортопедист. Він пояснив, що перед кожною важкою операцією важливо перебувати у відпочинку і обмежити себе в рухах. При помочі прозірок пояснив, що існують два роди протез, які вживають після операції бедра. В одному з них уживають цемент, а другий є без цементу.

Металеву головку вкладають в суглоб бедра, вистелений пластиковою масою, а металевий штиль, вложений у кістку, має запевнити підтримку і успішність протези.

Віра Кушнір подякувала учасникам панелю і запросила на каву та солодке, яким пригощали господарські референтки Округи Галя Оберишин і Лідія Закревська, а присутні ще довго розмовляли на медичні теми.

Імпреза закінчилася повним успіхом. Кожний з учасників панелю завдяки технічним здобуткам і великому досвідові в сучасній медицині старався все це передати у своєму виступі.

Всі ми дуже вдячні Українському Лікарському Товариству метрополії Ню Йорку і Ню Джерзі, що погодилося на участь своїх лікарів у панелі, а референтці окружної Управи Вірі Кушнір за її організування. Окрема подяка належиться д-рові Ігореві Магунові, який вже четвертий рік підряд виконує дуже успішно функцію модератора.

Уляна Ганущак, Іванна Мачай

На свіжу могилу В. Гладича

Сумна вістка, мов чорний ворон, облетіла всі громади, що 4-го вересня цього року у ранніх годинах відійшов у вічність довголітній голова Об'єднання 2-ої Дивізії УНА св. п. Володимир Гладич. Ще одна втрата, ще одна опущена стійка, якої не легко буде заступити. Через свою скромну вдачу, мабуть, не багато людей знало, скільки труду та пожертв поклав Покійний для побудови та збереження української ідентичности в боротьбі нашого народу за незалежність. Хоч він діждався дня Волі рідного краю, та все ж не судилося йому побачити наші національні прапори в столиці Києві та у Львові, за які він змагався ціле життя. Вже від юних літ заповіти та ідеї ОУН були його наснагою і моттом через цілий його трудолюбний шлях, аж до самої смерти. З першим приходом більшовиків він подався на Захід, де по короткому часі в похідних групах під командою Романа Шухевича повертається в Україну, щоб принести українському народові сподівану волю. Замість волі, за антинімецьку діяльність, потрапляє в мадярську тюрму, з якої по довшому часі чудом дістався на волю. Пізніше, за посередництвом організаційного зв'язку, покійний вступив в ряди протипанцерної бриґади „Вільна Україна" під командуванням ґен. П. Дяченка, який призначив його своїм адьютантом, а пізніше шефом штабу. Тут він запізнався і одружився з Дорою, яка залишилася вірною супругою, а пізніше і опікункою аж до самого кінця його життя. Напередодні закінчення війни, коли вся Европа вірила, що її кінець буде початком нового конфлікту між двома ідеологічно ворожими потугами світу, а з тим прийде нова потреба знову захищати інтереси свого народу. В той час за кордонами нашої батьківщини було понад два мільйони українського воядтва та цивільної молоді. Завдяки проводові ОУН та іншим провідникам 12-го березня 1945 року осягнено від німців автономію Української Держави, право творити свій уряд та армію. Голова новоствореного Українського Національного Комітету та рівночасно головнокомандуючий Українською Національною Армією ґенр.-поручник П. Шандрук з початком березня вже переназвав бриґаду „Вільна Україна" — на 2-гу Дивізію УНА під командою ґен. П. Дяченка, а покійний майор став шефом штабу. На цім відповідальнім пості, як пише в своїх споминах ґен. П. Шандрук, покійний вив'язався суперлятивно. Всі намагання ґен. Шандрука вдержати довше 2-гу Дивізію в запіллю, були даремні, бо зараз після святочної присяги 28-го березня на прапор та вірність Україні, вже в початках квітня, 1-шу бриґаду під командою ґен. П. Дяченка було відправлено на Східній фронт під Бавцен, а 2-гу Бриґаду під командою майора Пітлея на Бранденбург. Згадую про це тому, що наші історики ще й досі не спромоглися заповнити порожні сторінки цього розділу нашої історії. Про долю не тільки декількох тисяч вояків 2-ої Дивізії, але також і десятків тисяч нашого воядтва з різних формацій, а саме: УВВ, Бригади Терещенка, наших юнаків у протилетунській обороні, нашого воядтва в формаціях ґен. Власова та різних німецьких частинах, розділених на чоти, сотні, батальйони, а в інших випадках — полки. Хтось з наших істориків повинен взятись за дослідження і вивести долю цих вояків на денне світло. В боях під Бавцен виказав велике знання техніки-стратеґії і майор Володимир Гладич, вславившись признаним геройством. Згодом, після розбиття більшовицької Костюшківської Дивізії, здобуто багато трофеїв та реманенту, а разом з тим і велике число полонених, з яких майже сотня зголосилась добровільно в ряди 2-ої Дивізії. Недовго по цій перемозі на Дивізію прийшла велика поразка. Тиснену великим з'єднаннями маршала Конєва, 2-гу Дивізію УНА було розбито. Після того вояки малими відділами пробивалися з ворожого запілля 100 кілометрів до ріки Ельби, щоб дістатися на Захід. Між тими щасливцями був також майор Гладич. 2-га Дивізія зброї не склала. Декотрі її частини після поразки були порозкидувані і вона не мала вже змоги, бодай частиною перейти в аліянтський полон. Вцілілі вояки 2-ої Дивізії УНА старалися перейти н цивільний статус. Жити було важко, помочі не було не тільки від чужих, але і свої люди не хотіли дати притулку. Були важкі, сірі еміґраційні початки. Згодом майор В. Гладич став на пості в терені організаційного ОУН. Він створює в таборах ДП молодечі організації, допомагає творити школи та організовує допомогу воякам УПА в Україні. З переїздом до Америки, крім важкої праці та родинних обов'язків, його діяльність в громадській праці ще більше зростає. Згодом при Станиці 1-ої Дивізії УНА в Нюарку він стає співзасновником та кількакратним головою Дивізійної Капелі Бандуристів. В 1971 році, з великими перешкодами, він зорганізував 7 станицю 2-ої Дивізії УНА. На цьому пості він пробув аж до 1991 року, а З'їзд іменував його першим почесним головою Об'єднання — на все його життя. Крім згаданих обов'язків, покійний був довголітнім головою відділу ООЧСУ в Перт-Амбой, членом Головної Управи ООЧСУ в Ню Йорку, членом Крайової Ради і Екзекутиви УККА та членом Координаційної Ради УККА в Ню Джерзі. Він є відомий широким кругам з його великої жертвенности. Був він взірцевим чоловіком та добрим і люблячим батьком. Церкви, школи та різні товариства дошкульно відчують втрату цього великого філянтропа. Він був велетнем духа і наснаги, безмірної любови до свого народу і батьківщини. Він відійшов від нас на 75-му році свого трудолюбного життя. Наше Об'єднання дошкульно відчує цю велику втрату, як також відчує і вся українська спільнота. Під час похорону можна було побачити болючу втрату не тільки в його родини, але також і на обличчях його друзів, сивоволосих побратимів-вояків 2-ої Дивізії та друзів з УПА, що востаннє прийшли попрощати свого незабутнього друга.

Прощальні слова були від проводу ОУН, від голови Об'єднання 2-ої Дивізії УНА, від Головної Управи ООЧСУ та представника Товариства УПА. Всі представники підкреслювали значення та вагомість праці покійного та болючу втрату для всієї української громади. Зібране воядтво 2-ої Дивізії та УПА з найбільшою дбайливістю та пошаною перенесли свого друга до могили на вічний спочинок на Український Цвинтар в Бавнд-Бруку, Ню Джерзі.

Троє друзів з Крайової Управи зняли з домовини національний прапор і з великою почестю передали його дружині Дорі, біля якої стояли всі три його донечки та маленька внучка.

Іван Буртик

Літературний конкурс

Комісія Фонду СУА ім. Лесі і Петра Ковалевих пригадує шановним авторам про проголошення чергових конкурсів. Проголошуємо літературний конкурс на історичну повість, або оповідання. Тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Реченець конкурсу: 31-го грудня 1993 року. Твори повинні бути написані на друкарській машинці у трьох примірниках. Допускається до конкурсу теж твори, які вийшли друком у 1991 і 1992 роках. Твори підписані псевдонімом, повинні мати теж залучену конверту з прізвищем автора. Склад жюрі й висота нагород будуть подані пізніше.

Твори слід надсилати на адресу: Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

20-ИЙ БІБЛІОГРАФІЧНИЙ КОНКУРС УНІГУ НА НАГОРОДУ ІМ. ЦЕНКІВ

Комісія Бібліографічного конкурсу при Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету проголошує 20-ий конкурс на праці з української бібліографії і книгознавства на академічний рік 1992—93. Готові, але ще ніде не друковані, праці на довільну тему з українознавства належить надіслати поштою, під власним прізвищем, у чотирьох примірниках на адресу інституту не пізніше 1-го квітня 1993 року. Надіслані праці будуть розглянені членами комісії Бібліографічного конкурсу і найкраща з них буде нагороджена нагородою ім. Миколи і св. п. Володимира Ценків у сумі 1,000 дол.

Надіслані праці будуть оцінюватися за такими критеріями: оригінальність і актуальність тематики; високоякісне методологічне опрацювання матеріялу; добра його організація та технічне виконання праці; особливий вклад, що його вносить праця в ділянку української бібліографії або книгознавства. Вислід конкурсу буде проголошений в червні 1993 року в УНІГУ.

Праці можуть бути в українській, або англійській, а в вийняткових випадках також в інших мовах. Тематика праць — виключно з ділянок українознавства. Рід праць — довільний, наприклад: загальні бібліографії з українознавства, бібліографії окремих дисциплін, тематичні бібліографії, бібліографії життя і творчости окремих авторів, покажчики серійних видань, бібліографічні есеї аналітичного чи описового типу, або більш загальні праці, в яких українська рукописна, чи друкована книга є центром уваги, як культурне явище.

У залежності від кількости і якости надісланих праць, сума річної нагороди може бути розділена між більше авторів, або перенесена до наступного року у випадку, коли надіслані праці не відповідатимуть вимогам конкурсу.

Праці належить надіслати поштою (рекомендовано — registered mail) на адресу: Cenko Prize in Ukrainian Bibliography, Harvard University, Ukrainian Research Institute, 1583 Massachusetts Ave., Gambridge, Mass. 02138.

Комісія Бібліографічного Конкурсу УНІГУ:

Мирослав Лабунька — голова,

Дмитро Штогрин і Осип Кравченюк — члени.

У СВОЄМУ ПЕРШОМУ ІНТЕРВ'Ю нова господиня Білого Дому Гілларі Родман-Клінтон розповіла про майбутні пляни, які включають більші можливості для пересічного американського громадянина відвідати та оглянути Білий Дім. Крім того, нові господарі дають перевагу американській кухні включно з брокколі, але цілковито виключають курення в приміщнях Білого Дому.

Ансамбль „Криниця" в Ст. Катарінс

Фолкльорний ансамбль „Криниця" зі Львова зачарував слухачів своєю музикою та співом. Акторським талантом молоді студенти-музики перенесли слухачів у надзвичайно захоплюючий настрій. Концерт, що відбувся у вівторок, 12-го січня, в Українському Чорноморському Домі, дав велику насолоду й залишиться надовго в пам'яті для присутніх, що вщерть заповнили залю.

Ансамбль „Криниця" це животворне джерело музичних задумів і душевних почувань в різномінітних його проявах на високому на високому музичному рівні. Члени ансамблю — це студенти Львівського Вищого Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка.

Керівник ансамблю Богдан Котюк є викладачем у згаданім інституті й рівночасно композитором та дослідником фолкльору. Тому власне ансамбль „Криниця" вирізнюється оригінальністю стилю композицій та аранжеровкою концертових програм.

Високий фаховий рівень та унікальний стиль у репертуарі молодих артистів, котрі шанобливо вивчать минуле, щоб сучасною мовою з поглядом у майбуття нести українську музику — заслуговує на велике признання.

Члени ансамблю не тільки співають і грають народну й релігійну музику, але і живуть нею. Досконало володіють своїми інструментами як: скрипка, бандура, басоля, цимбали, ліра, сопілка та інші ударні інструменти.

Українська громада в Ст. Катарінс щиро прийняла гостей з України. Вони мали змогу побачити красу церкви свв. Кирила і Методія. Відвідали мешканців Українського Дому для Сеньйорів і приміщення Суспільної Служби Українців Канади, філії Ст. Катарінс, Інститут „Св. Софія" ім. Патріярха Йосифа Сліпого, церкву св. Івана Богослова й церкву св. Юрія.

Віримо, що вони будуть мати гарний спомин про місто Ст. Катарінс і мешканців того міста.

Бажаємо ансамблеві „Криниця" дальших успіхів у їхньому турне по Канаді та щасливого повернення в Україну.

Емілія Смаль

Відкриття пам'ятника Г. Сковороді у Сільвер Спрінґу

Г. Приймак (зліва) та проф. Є. Калюжний біля пам'ятника-скульптури Григорієві Сковороді у Сільвер Спрінґу.

У неділю, 29-го листопада минулого року, напередодні ювілею — 270-річчя з дня народження Григорія Сковороди, у Сільвер Спрінґу, Мд., біля української православної церкви св. Андрія відбулося урочисте відкриття-посвячення пам'ятника великому мислителеві — першого на американському континенті.

Від імени Міжнародного Наукового Філософічного Товариства ім. Г. Сковороди присутніх привітав і виступив з доповіддю про життєвий і творчий шлях видатного українського письменника, філософа і просвітителя Григорія Сковороди президент Товариства д-р філософських наук Євген Калюжний з Монтреалю, Канада.

Полотно відслонили президент Міжнародного Наукового Філософічного Товариства ім. Г. Сковороди проф. Є. Калюжний і секретар ювілейного та пам'ятникового комітету Григорій Приймак. Посвятив пам'ятник о. Григорій Подгурець з української католицької церкви св. Андрія у Сільвер Спрінґу. У посвяченні пам'ятника-скульптури також взяли участь о. Тадеуш Кравчук та о. Тарас Лончина. Після того як о. Г. Подгурець прочитав молитву, хор церкви св. Андрія під керівництвом диригента д-ра Ігоря Масника відспівав молитву „Отче наш".

У постамент скульптури-пам'ятника була вмурована земля з могили Григорія Сковороди, що її прислали до Сільвер Спрінґу з села Сковородинівка Харківської области. На відкритті пам'ятника були присутні гості з української амбасади в Америці: консул Руслан Демченко з дружиною і сином та прес-аташе Дмитро Марков зі сином.

Після відкриття скульптури всі були запрошені до залі церкви св. Андрія, де відбулася офіційна частина і концерт-бенкет з нагоди 270-річчя з дня народження Григорія Сковороди та відкриття йому пам'ятника.

Майстром церемонії на бенкеті був Микола Францюженко.

На сцені — портрет Г. Сковороди в гарній оправі, намальований олійними фарбами на полотні — подарунок з міста Чорнухи Полтавської области. Скрізь — живі квіти. Приємно усвідомлювати, що він, український філософ, прийшов до нас, в Америку, і тепер є серед нас, приніс свої мудрі слова-вислови, один з яких — „Пізнай сам себе" — викарбуваний на п'єдесталі пам'ятника на українській і англійській мовах.

М. Францюженко надав слово для привітання секретареві ювілейного та пам'ятникового комітету Григорієві Приймакові. У короткій промові він висловив подяку всім парафіянам-жертводавцям, українським організаціям, які внесли свій вклад у спорудження пам'ятника видатному українському письменникові-просвітителеві, представникам української амбасади у Вашінґтоні, головній управі української православної церкви св. Андрія, отцям Г. Підгурцеві, Т. Лончині, Т. Кравчукові, проф. Є. Калюжному та скульпторові пам'ятника проф. Н. Родесові, що прибули на Сковородинське свято.

Від імени Міжнародного Наукового Філософічного Товариства ім. Г. Сковороди майстер церемонії М. Францюженко висловив щиру подяку Г. Приймакові — секретареві ювілейного комітету — за його наполегливу працю у справі спорудження пам'ятника.

Велика подяка за допомогу ювілейному комітетові у спорудженні пам'ятника належиться нашим землякам з України: М. Повх — завідуючій Чорнухинським районним відділом культури Полтавської обл., Тані Жук з Чорнухів, К. Балюк — завідуючій Золочівським районним відділом культури Харківської обл., а також О. Зінчук з Канади за два портрети Г. Сковороди та літературу.

М. Францюженко оголосив привітання для ювілейного комітету, що надійшли з України: від проф. Миколи Жулинського — голови колеґії з питань гуманітарної політики Державної Думи України, та тодішнього міністра культури Лариси Хоролець.

Після офіційної частини відбувся невеликий концерт. Вірші „Філософ" Я. Кухаренка, „Григорій Сковорода" В. Кузьменко, „Поклін і дяка" В. Стеценко та вірш з 20-ої пісні із „Саду божественних пєсней" Г. Сковороди віддеклямував Г. Приймак. Хорали виконав хор церкви св. Андрія, а „Пісню про Україну" — Я. Лончина.

Філателісти мали можливість оглянути цікаві тематичні філателістичні виставки „Григорій Сковорода — український філософ-гуманіст і просвітитель" та „Незалежна Українська Республіка". Виставку підготовив з власних марок член Союзу Українських Філателістів і Нумізматів Григорій Приймак, який неодноразово брав участь у філателістичних конвенціях в ЗСА, Канаді та Австрії.

Г. Приймак

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ЧИТАЧІ „СВОБОДИ"!

Звертаємося до вас з великим проханням допомогти нам скомплектувати Альманахи УН-Союзу. Це найстарший український альманах, що виходив і виходить в Америці.

Нам бракують такі роки: 1897, 1901, 1902, 1903, 1906, 1921.

Якщо хтось з читачів мав би такі числа, просимо ласкаво надіслати нам, а ми готові за них заплатити бажану ціну, або дозволити нам зробити копії з них.

Редакція „СВОБОДИ"

Концерт колядок і щедрівок „Веснівки"

Народи вітають Боже Дитятко колядками. Хор „Веснівка" від 1965 року оспівує під проводом ентузіястки хорового співу Квітки Кондрацької Різдво Божого Сина улюбленими колядками й щедрівками.

Цьогорічний концерт відбувся 10-го січня у пресвітерській церкві св. Андрія, виповненій повністю (матерям довелося тримати дітей на колінах). Був він особливим своєю програмою, бо її супроводила оркестра (20 членів з різними інструментами) обробка окремих творів належала відомому в Торонто музикологу і композитору Е. Робертсону, що доповнювало кольорит, музичний резонанс майже всіх колядок і щедрівок.

Були в програмі й нові твори — сучасні колядки Зенона Лавришина „Янголи в небі" і „Повстанська колядка" та „Щедрівонька" М. Дацка.

У двомовній програмі було подано 20 назов колядок і щедрівок. Удекорована була програмка кольоровим фото-картиною під назвою „Веснівка" з 1973 року, Василя Курилика, а на долученій окремій картці подані додаткові важливі інформації про хор „Веснівка", її диригентку та про деякі колядки з поганських часів. Подані також автори обробок окремих колядок і щедрівок. У цьому додатку до програми подано інформації і для англомовної публіки (а її прибуло багато!) про участь „Веснівки" у різних концертах.

У програмі цього концерту мало виступ тріо „Мальви" — відомі нам Надя Коханська, Богдана Ігнатович і Ганя Яцишин, що втішили присутніх колядкою „Ой леліє..." і щедрівкою „Наша Меланка".

Концерт доповнювали також хористи, гості з України — ансамбль „Криниця" зі Львова під проводом Богдана Котюка — композитора, музикознавця і викладача Консерваторії у Львові.

Настрій був святковий, не зважаючи не несприятливу погоду, на концерт прибуло багато любителів різдвяної програми.

Вкладена для гостей іншонаціональних англійською мовою інформація про колядки, про „Веснівку" та віддану праці диригентку Квітку Кондрацьку подає багато цікавих і вартісних відомостей:

— нова колядка З. Лавришина „Янголи в небі" — це згадка про молитву у Різдво Христове, щоб Син Божий приніс свободу усім лядям;

— щедрівки з поганських часів, коли співати їх під Новий Рік, — це молитва про постійне щастя, здоров'я і добробут людям від Божої Дитяти;

— „Щедрик" Миколи Леонтовича став таким популярним серед чужинців, що серед загалу їх багато є таких, що не усвідомляють його походження з України;

— нова „Щедрівонька" для „Веснівки" — твір М. Дацка, в ньому глибокі побажання на Новий Рік сполучені з Народженням Божого Сина;

— свій власний концерт матиме „Веснівка" під час фестивалю, що відбудеться в Торонто 31-го травня цього року;

— „Веснівка" братиме участь у відкритті Інтернаціонального Фестивалю, що відбудеться у Торонто, червень 1993 року;

— буде „Веснівка" також учасницею хору 1,000 голосів — співатиме „Оду Свободі", що її відновив пяніст Оскар Перерсон, він приграватиме хорові 29-го травня;

— „Веснівка" братиме участь в інтернаціональному хорі, що співатиме Херувимську-Реквієм і „Славу" Вівальді під диригентурою відомого Еріка Еріксона — композиторі зі Швеції;

— закінчить свій сезон „Веснівка" участю в Інтернаціональнім Музичнім Ейстеддфод у Валії (Англія) в липні ц. р., в якому братиме участь понад 10,000 учасників-змагунів з цілого світу.

Несе наша „Веснівка", відома не тільки в Канаді, в ЗСА, багатий і цінний вклад пісенної культури України не тільки своєму народові, але й в далекі країни світу, де живуть українці, а при тому популяризує нашу пісню і культуру серед інших народів. Тим способом плекає і любов до рідної пісні, культури серед молоді, плекає світогляд, що веде молодь до рідної Церкви, школи, книжки, до здійснення морально-етичних, естетичних, релігійних та національних ідеалів.

Т. Горохович

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КИРИЛО КОСТИК член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. помер 9-го листопада 1992 року на 66-му році життя. Нар. 12-го жовтня 1926 року в Україні. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Параню, одну дочку і зятя Томаса Морх, сина і Стефана з дружиною Лілі, внучку Надійку Морх, сестру Ірину і брата Григорія, та сестрінок і братанків в Україні. Похорон відбувся 12-го листопада 1992 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

МИХАЙЛО ҐЛОВА член УНС і секретар 128-го Відділу УНС Т-ва ім. Тараса Шевченка в Кліфтон Гтс., Па. помер 20-го жовтня 1992 року на 72-му році життя. Нар. 15-го серпня 1920 року в Теплиці, Ярослав, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Гелену, дочок Ольгу Драєр і Мері Беру, сина Михайла, 4 сестри, 3-ох братів в Україні одного брата в Німеччині; чотирьох внуків і одного правнука. Похорон відбувся 24-го жовтня 1992 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Марпл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Горбовий, секр.

ВОЛОДИМИР КАМІНСЬКИЙ член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. помер 15-го жовтня 1992 року на 70-му році життя. Нар. 29-го серпня 1922 року в Ню Йорку. Залишив у смутку Анну Марію Бавернишмідт. Похорон відбувся 17-го жовтня 1992 року на цвинтарі „Кальварія", Лонґ Айленд Сіті, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО МАЙЦАХ член УНС Відділу 243-го Т-ва ім. св. Михаїла в Чикаґо, Ілл. (Вест Пулман) помер 11-го жовтня 1992 року на 74-му році життя. Нар. 1918 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1937 році. Залишив у смутку дружину Албі. Похорон відбувся 15-го жовтня 1992 року на цвинтарі Святого Гробу в Ворт, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Турчиновський, секр.

МАРІЯ ПАСІЧНА член УНС відд. 379-го Т-ва ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. померла 17-го жовтня 1992 року на 86-му році життя. Нар. 1-го березня 1905 року в Станиславові, Україна. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку дочку Ірену з мужем Осипом Запухляком; внуків: Віру Таос, Володимира та Юрія з дружиною Ліндою; правнуків: Юрія, Стефанію та Надю. Похорон відбувся 22-го жовтня 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Ґоляш, секр.

ЕВГЕНІЯ КРУПКА член УНС Відд. 175-го в Дітройті, Миш. померла 19-го вересня 1992 року на 77-му році життя. Нар. 1915 року в Станіславові, Україна. Залишила у смутку Тирса (Володимир) Дутко, Ігор (Дженіс) Зеленяк, внуки: Орест (Славка) Дутко, Нестор (Вікторія) Дутко і Тирса Зеленяк; правнучка Алекса Дутко. Похорон відбувся 22-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ят!

Ярослав Базюк, секр.

СТЕФАНІЯ ДИБА член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й. померла 31-го жовтня 1992 року. Народжена 1-го січня 1916 року в Стрию, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку Тамару Дибу-Ґлядис. Похорон відбувся 4-го листопада 1992 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Олександра Юзенів, секр.

ДМИТРО СИДОР член УНС Відд. 131-го ім. Митрополита Андрея Шептицького в Чикаго, Ілл. помер на 68-му році життя. Нар. 13-го грудня 1923 року в Україні. Членом УНС став в 1962 році. Залишив у смутку дочку Анну, сина Євгена з дружиною та дітьми, сина Володимира з дружиною Наталкою та внучку Александру. Похорон відбувся 18го листопада 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ОЛЕНА СЕМЕРОЗУМ член УНС Відд. 385-го Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі, Мінн. момерла 11-го вересня 1992 року на 96-му році життя. Нар. 1896 року в Рошнів, Івано-Франківська область, Україна. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку племінників: Марію Гавриш з родиною, інж. Петра Буника з родиною і в Канаді Роналда Семенюка з родиною. Похорон відбувся 14-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Марії в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Крамарчук, секр.

ВОЛОДИМИР СЛЮЗАЛА член УНС Відд. 291-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Клівленді, Огайо помер 31-го жовтня 1992 року на 71-му році життя. Нар. 1921 року в Гуті, Березів, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку синів Франка і Ігнатія; дочок Марію і Анну Сметана і 8 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Віра Напора, секр.

● РОЗШУКИ ●

Панькова Іванна дочка Михлик Валерії розшукує двоюрідних **брата СОЛТИСА ТЕОДОРА** 1929 р. нар. і **сестру СОЛТИС ЛЕОКАДІЮ** 1927 р. нар. дітей Розалії Михлик, по чоловікові Солтис.
Писати на адресу:
Україна
Львівська область
м. Ходорів
вул. Долгого 40, інд. 293260
Панькова Іванна

Looking for fathers family KAZIMIROW FILIP born in Kamenets-Podolski in May 1917. Respond in English to:
Olga Sivinski
514 N. Main Street
Amherst, Ohio, U.S.A. 44001